

узнаването и когато дойде часътъ за избухване на бунта, да се действува успѣшно.

Първиятъ пжтъ не успѣли да стигнатъ върха на тепето въ стария Филибе, защото поставения пазачъ на постъ край барутния погребъ ги видѣлъ и имъ извикалъ сърдито:

— Ясакъ! Гери! . . .

И тѣ се върнали.

Караджата усилено и редовно обикалялъ Сахатъ-тепе, гдето на върха се виждалъ строгата фигура на солдата, който караулѣлъ около барутния погребъ въ каменната кула. Никои не се допускало до тамъ. Караджата най-сетне изучилъ и околността, заедно съ това и пжтекитѣ, които водѣли за хълма, но искалъ на всѣка цена да се качи горе надъ скалитѣ, и оттамъ да види разположението на топоветѣ и караулния турски постъ. Измисля начинъ: двамата съ другаря си Казанлъшевъ се наговарятъ да тръгнатъ къмъ тепето и като приближатъ наблизу до постовия пазачъ, който да може да ги съзре, подъ предлогъ, че се скарватъ помежду, Караджата да удари плѣсница на Казанлъшева и веднага да почне да бѣга изъ пжтеката нагоре къмъ върха, а той да го сподире съ камъни и така да се изкачатъ и разгледатъ военния постъ.

Планътъ успѣлъ. Като зърналъ топоветѣ и барутния складъ, Караджата скочилъ, като да хвърчи отъ радостъ.